ѿ небесà не ѐ было премѣнѐнїе мѣста, но сѫстѐмло сàмѡ въ благоволѐнїе то Нѐгово да бы въспрїѐлъ на сѐбеси человѣчество то, въ коѐто тòй невѝдимь сый по Божествѹ, “ на земли ѝвисѧ ѝ съ человѣки поживѐ. „ (Варѹх: г҃. 38.) Когà то слѣзалъ на земѧ та прїѐлъ плòть въ оутрòба та на преблагословѐнна та дѣва Марїа, на кòмто дѣвство то сохранѝлъ цѣло ѝ непорòчно. И товà тàйнственно ѝ непостижѝмо въплощѐнїе сѧ съвьршѝло презъ всемогѹщо то дѣйствїе на св: Дѹха, комѹ то сàмѡ ѐ ѝзвѣстенъ ѻбразъ атъ на дѣйствїе то. А нѝ смы оувѣрени за товà ѿ несомнѝтелно то слòво Бòжїе, кое то ѧ҃ггелъ кàзалъ на Пречѝстаѧ Дѣва, “ Дѹхъ свѧтый наидетъ на тѧ ѝ сѝла вышнѧгѡ ѡсѣнѝтъ тѧ „ (Лѹк: а҃. 35.) И съ товà оубо зачàтїе въ дѣвственна та си оутрòба ѝспѹлнило сѧ слàбно то Исàїево пророчество, “ се Дѣва во чрѐвѣ прїѝметъ ѝ родѝтъ сына, ѝ нарѐчѐши ѝмѧ ѐмѹ Ѐммануѝлъ. „ (Исàїа. з҃. 14.) Зачàтїе то на сына Бòжїѧ ѐ было преестѐственно ѝ непорòчно: понѐже ѝстина та самà ѝскала дабы тòй сàмъ былъ “ ѿлѹчѐнъ ѿ грѣшникъ. „ Кòйто дошѐлъ да ѡчѝсти вѐсь мѝръ ѿ грѣховѐ (къ Ѐвр: з҃. 26.)

Причѝни те за кòйто трѐбвало да сѧ въплотѝ Сынъ Бòжїй.

Потрѐбно было да сѧ въплотѝ Сынъ Бòжїй: прѝчѝна дабы Ѐтецъ небѐсный съдѣйствѹвалъ съ нѐго, сѹща ходàтаѧ ѝ порѹчѝтелѧ нàшего въ ѝскѹпенье то на родъ атъ человѣчески, кàто чи да ѐ сàмъ сынъ Бòжїй былъ грѣшенъ человѣкъ, на когòто человѣка ѻбразъ атъ